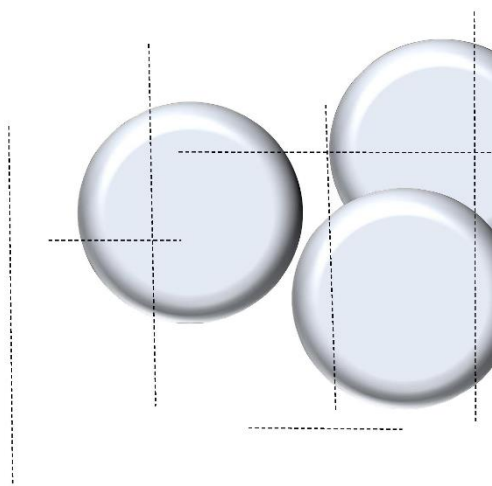

esej

Iz neznane v (ne)znano

matrica miselnih
postopkov sklepanja
o posledici

Primož
Obal

Naslov: Iz neznanega v (ne)znano, matrica miselnih postopkov sklepanja o posledici

Tipologija dela: esej

Knjiga za področje: logike, miselnih metod, kognicije

Izdano v samozaložbi: Primož Obal, Cankova 25b, 9261 Cankova

E-knjiga, spletno mesto objave: <https://www.obal-invent.si>

Avtor: mag. Primož Obal, SICRIS: 40821 (izven evidence ARRS)

Kraj izdaje: Cankova

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici Ljubljana:

[COBISS.SI](#)-ID [226992643](#)

ISBN 978-961-96125-9-0 (PDF)

datum: februar 2025

Kazalo vsebine:

PROLOG ... 5

UVOD ... 6

UPORABNOST MATRICE ... 7

TEZE ... 8

VPRAŠANJE ... 9

NAČIN IZDELAVE ESEJA ... 10

1. PREDSTAVITEV ... 12

2. ALFA TOČKA SPOZNANJA ... 19

3. ZNANO POSEBNO ... 21

4. NEZNANO »POSEBNO« ... 25

5. SPLOŠNO O METODAH ... 29

5.1. Različne metode ... 30

5.2. Metoda z neenačbami ... 32

6. PRIMERJAVA Z MATEMATIČNIMI
NEENAČBAMI ... 34

6.2. Algoritem neenačbe ... 36

7. ARGUMENTACIJA POTI IZ (NE)ZNANEGA V (NE)ZNANO ...	38
7.2. Kaj je to posredna posledica ...	49
7.3. Neznano ...	51
7.3.1. Ideja antiteze na konkretnem primeru ...	56
8. KAKO SKLEPATI IZ NEZNANEGA ...	59
9. KONČNO GLEDE HIPOTEZ ESEJA ...	61
10. ZAKLJUČEK ...	62

Prikazi:

Prikaz 1 – alfa točka spoznanja (rešljiva uganka) ... 13

Prikaz 2 – alfa točka spoznanja (nerešljiva uganka) ... 14

Prikaz 3 – matrica (ko se ve posledica sklepanja) ... 15

Prikaz 4 – matrica (ko se ve za posledico) ... 17

Prikaz 5 – matrica (nedefinirana spremenljivka) ... 20

Prikaz 6 – matrica (znano posebno) ... 24

Prikaz 7 – matrica (neznano posebno) ... 28

Prikaz 8 – verifikacija (splošno o metodah) ... 29

Prikaz 9 – metoda z neenačbami ... 33

Prikaz 10 – algoritem neenačbe ... 37

P r o l o g

Navdih za razpravo o sklepanju v neznano, izhaja iz želje po spoznavanju novega. Gre lahko za fantazijsko potrebo posameznika ali pa postopek kognicije. Mejo med lastnim spoznanjem in splošno spoznavno ravno, lahko spretno premikamo in prilagajamo. Vse do ultimativnega vprašanja, kaj je resnično in kaj ni.

U v o d

Tako fantazija, kot kognicija, pa najdeta znanstveno verodostojnost le v sosledju dogodkov, kateri vodijo do posledice. Če sosledja ni, kognicija na omogoča rešitve problemov življenja. Če se sosledje potvori, pa govorimo o fantaziji.

O tem, na kakšen način sklepamo, tvorimo matrico.

Zbir logike in miselnih postopkov, tvori paradigmo za preverjanje fantazije in kognicije, v matrici resničnosti.

Vse z namenom, da odgovorimo na ultimativno vprašanje, kaj je resnično in kaj ni.

Uporabnost matrice

Cilj eseja je podaja uverture v uporabo spekulativnih miselnih postopkov, pri iskanju neprekinjenega sosledja dogodkov.

Pri tem matrica ponudi skrajnosti prostega fantaziranja in preverljive kognicije.

Nas zanima potrditev vzročno posledične verige in zanikanje stvarnega udejanja fantazije.

Želimo ponuditi preverljive metode razmišljanja.

T e z e

Teza 1

Umetno ustvarjena veriga sosledja dogodkov ne pomeni udejanjenja v stvarnosti.

Teza 2

Posledica umetno ustvarjenega sosledja dogodkov, se lahko potrdi z drugo vzročno posledično verigo.

Teza 3

Nevedenje o obstoju posledice, ne preprečuje njene ugotovitve.

Teza 4

Nevedenje o dogodkih in posledicah, ne preprečuje iskanja vzročno posledične verige.

Vprašanje

Kako sklepati iz neznanega ?

N a č i n i z d e l a v e e s e j a

Pri izdelavi eseja bom izhajal iz neznane posledice. V osnovi je pot spekulativna do najvišjih vrhov. Slednje pomeni, da izhajam iz imaginacije, katera ne ponuja nobenih, nam znanih, udejanjenih posledic.

Slednje nas seveda ne preprečuje pri prvem zaključku: da posledica obstaja, vendar mi ne vemo za njo. Pri tem ne gre za vprašanje sposobnosti zavedanja, saj je slednje pridržano drugim vejam znanosti. Enostavno, beseda o posledici do nas še ni prišla vizualizirano.

Prepričanje o obstoju posledice, nas krepi, da želimo graditi vzročno posledično verigo.

Logično bi bilo izhajati iz naključno izbrane posledice. Lahko izhajamo tudi iz programirano izbrane posledice. Gre za metode analize problema. Vendar pa slednje ni pomembno.

Pomembno je posledico najti, kar štejemo za prvi pravi korak pri postavljanju matrice sklepanja o neznani posledici.

Esej bo torej svojo hrbtenico razprave gradil na zaključku, da posledica obstaja. Razprava bo za ta zaključek, ponujala korake iskanja te posledice.

Koraki:	Zaključki:
zadnji korak (začetek in konec)	prvi zaključek
	
prvi korak	
	
zadnji korak (začetek in konec)	zadnji zaključek

(1) PREDSTAVITEV

Spoznanje, ko lahko sklepanje iz posebnih značilnosti na splošne značilnosti, najde svojo nasprotno pot v sklepanju iz splošnih značilnosti na posebne značilnosti, relativizira indukcijo in dedukcijo na **alfa točko spoznanja**.

Če vemo posledico sklepanja, je alfa točka spoznanja rešljiva uganka. Edino če moramo šele sklepati na posledico, potrebujemo dodatno hipotezo, katera ustvarja **matrico**, ki povezuje miselne postopek v zaokroženo celoto. Če je potrebno več hipotez, je potrebno tudi več matric. Ko se pot konča v alfa točki spoznanja pridemo iz neznanega v znano.

Če ne vemo posledico sklepanja, ko o posledici šele sklepamo, pa lahko postane alfa točka spoznanje nerešljiva uganka. Pri tem se **matrica** spremeni.

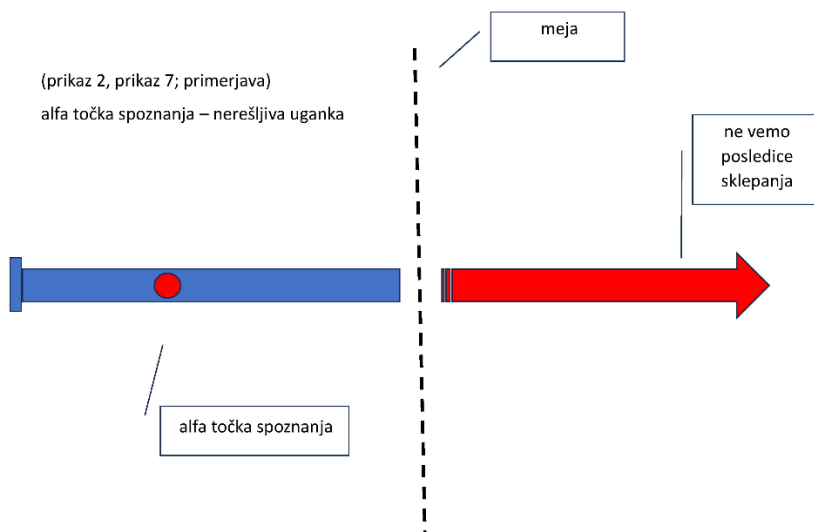
(prikaz 1)

alfa točka spoznanja – rešljiva uganka

Komentar Prikaza 1

Uvodoma je predstavljena matrica, ko je znana posledica sklepanja. Gre za uveljavljen miselni postopek, ko je podana rešljiva uganka (matrica rešljive uganke). Pri tem se lahko kot zahtevnejši šteje le postopek abduktivnega sklepanja, seveda če najde rešitev. Nerešljiva pa postaja abdukcija, ko ni rešitve. Ali slednje pomeni, da tudi ni posledice ? Ali slednje pomeni, da miselni postopki niso uporabni in učinkoviti ?

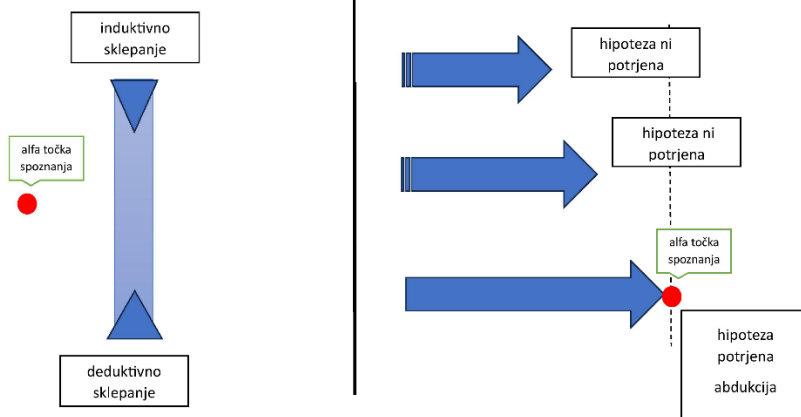

Komentar Prikaza 2

Namerno prikazujemo alfa točno spoznanja v modrem delu razmišljanja, kjer se nahaja preverljiv zaključek in so jasni vsi koraki, na kakšen način priti do posledice. Namreč rdeči del miselnega traku nam ponuja neznano, saj ne vemo posledice sklepanja. Postavlja se vprašanje, kako prečkati mejo ?

(prikaz 3)

matrica – ko se ve posledica sklepanja

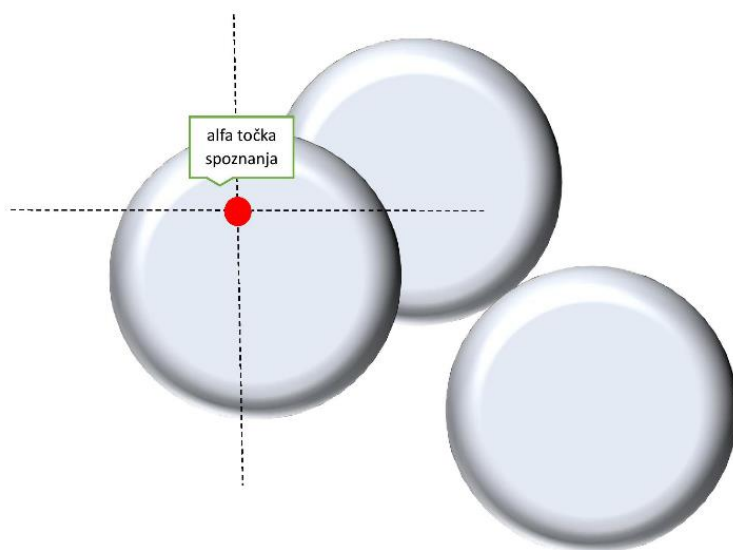
Komentar Prikaza 3

Alfa točka spoznanja se pri matrici – ko se ve posledica sklepanja, nahaja med induktivnim in deduktivnim sklepanjem. Morebiti celo na sredini gledano shematsko, kar pomeni, da je preverljiva z obeh smeri sklepanja. Slednje služi prikazovanju relativnosti miselnih postopkov. Postavlja se vprašanje, do kod seže relativizacija v primeru – ko se pa ne ve posledica sklepanja. Odgovor, da je v primeru potrjene vzročne verige,

alfa točka spoznanja, na ravno isti točki, kot v primeru – ko se ve posledica sklepanja, nam ne pomaga pri iskanju rešitve. Predvsem nam ne omogoča razumevanja korakov, kako najti rešitev. Vsekakor pa je potem, ko se posledica najde, preko korakov, veliko lažje govoriti o relativizaciji miselnih postopkov. Vendar pa slednje razmišljanje ne ponuja pravilnih osnovnih vzvodov za iskanje neznanega, zato se relativizacije miselnih postopkov in iskanje alfa točke na poti med dedukciji in indukcijo ne bomo posluževali. Podobno velja zaključiti, ko se postavljajo in potrjujejo hipoteze pri abduktivnem sklepanju. Namreč hipoteze se potrjujejo ravno induktivno (iskanje dokazov). Postavljajo pa se lahko tudi deduktivno (preko splošno znanih zakonov). Tudi slednji način, nas ne bo vodil iz neznanega v (ne)znano.

(prikaz 4)

matrica - ko se ve za posledico

Komentar Prikaza 4

Alfa točka spoznanja ima podani vsaj dve usmerjevalni liniji. Seveda je usmerjevalnih linij tudi več. Primerjava z rahlo okrogolino je zgolj naključna. Tisto, kar želimo uprizoriti, pa je naslednji (drugi) zaključek, da alfa točko postavljajo

usmerjevalniki. Kar pomeni nadaljnji (drugi) korak, po iskanju usmerjevalnih linij. Pri tem je posledica le končna postaja. Zato govorimo o alfa točki spoznanja, katera potem odpira poti naprej in nazaj. Torej usmerjene k posledici (naprej) ali pa usmerjena nazaj na začetek (nazaj).

Koraki:	Zaključki:
zadnji korak (začetek in konec)	prvi zaključek
	drugi zaključek
prvi korak	
drugi korak	
	
zadnji korak (začetek in konec)	zadnji zaključek

(2) ALFA TOČKA SPOZNANJA

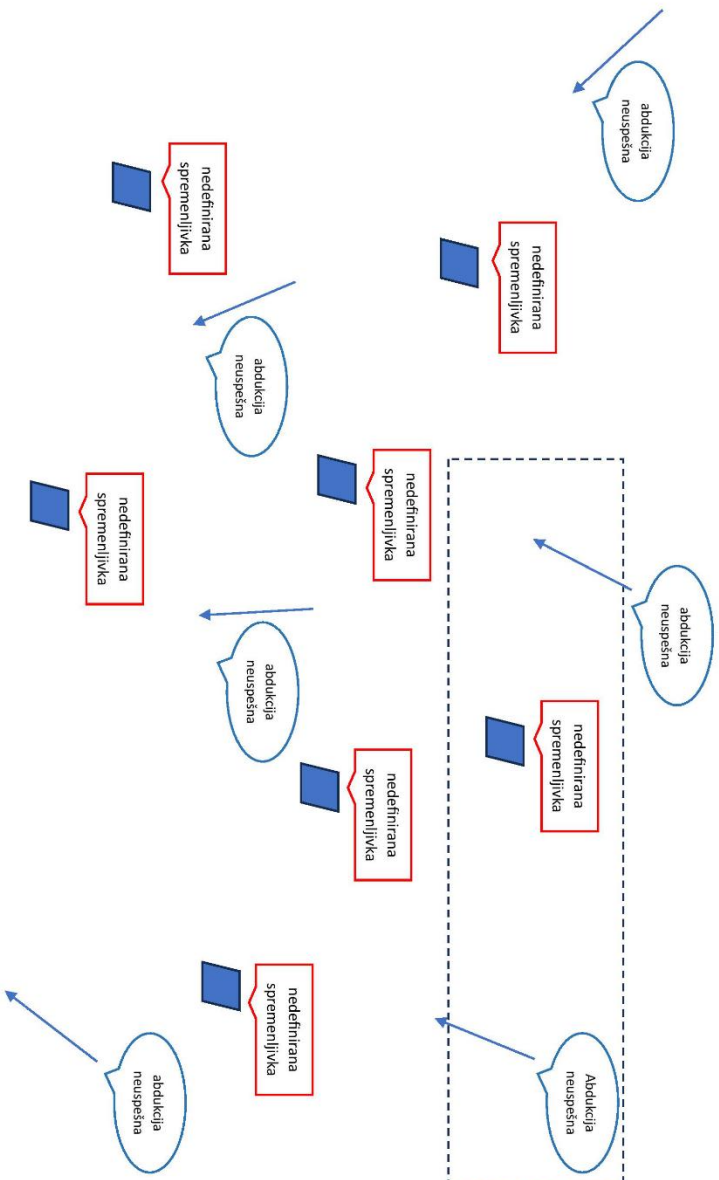
Zagovarjamo, da nudita indukcija in dedukcija enak rezultat spoznanja. Alfa točka je zato pri njima skupna.

V izhodiščnem primeru pa izhajamo iz pomanjkljivosti posledice. Ker slednja ni podana in niti ne moremo sklepati na posledico (abdukcija), je slednja spremenljivka nedefinirana.

V **Prikazu 5** želimo shematsko prikazati neuspeh abduktivnega razmišljanja. Prikaz je podrejen slogovni izbiri avtorja.

(prikaz 5)

matrica – nedefinirana spremenljivka

(3) ZNANO POSEBNO

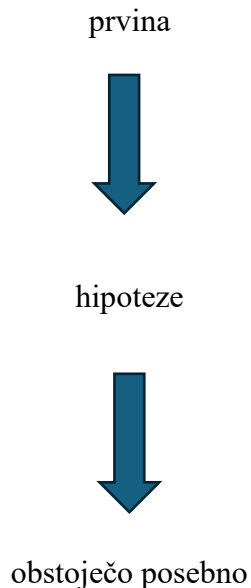
Znano posebno nas lahko ovira ali nudi odprto pot do alfa točke spoznanja.

Menimo, da je znano posebno prej ovira, kot sprožilec za prosto spoznanje.

V **Prikazu 6** želimo opozoriti na težavo, da znano posebno vodi le do znanega posebnega, pri tem pa lahko ne najde neznano » posebno «. Osredotočiti se bomo torej morali na iskanje neznanega » posebnega «. V tem prikazu govorimo o pomanjkljivosti posledice, seveda iz zornega kota spoznanja. Za spoznanje je pomanjkljiva in kot taka predstavlja spremenljivko. Slednjo spremenljivko mora konvertirati v konstanto, slednje pomeni, da velja točno določeno pravilo, za točno določeno okoliščino, katera je preverljivo potrjena. Torej gre za konstantno, do katere se pride s katerekoli točke na traku razmišljanja.

Posebno znano (PZ) lahko razumemo, kot okoliščino, katera je že podana in se seveda **lahko najde**. Lahko, do posebno znanega pridemo šele preko postavljanja hipotez (abduktivno),

ko izhajamo iz splošnega in znanega in sklepamo na neznano. Postopek abdukcije temelji na vzročnosti posebnega obstoječega, da lahko sprovede logično sklepanje. **Če pa šele iščemo posebno obstoječe, pa je potrebno izhajati iz prvin.** In ravno preko prvin **lahko šele najdemo obstoječo posebno.**

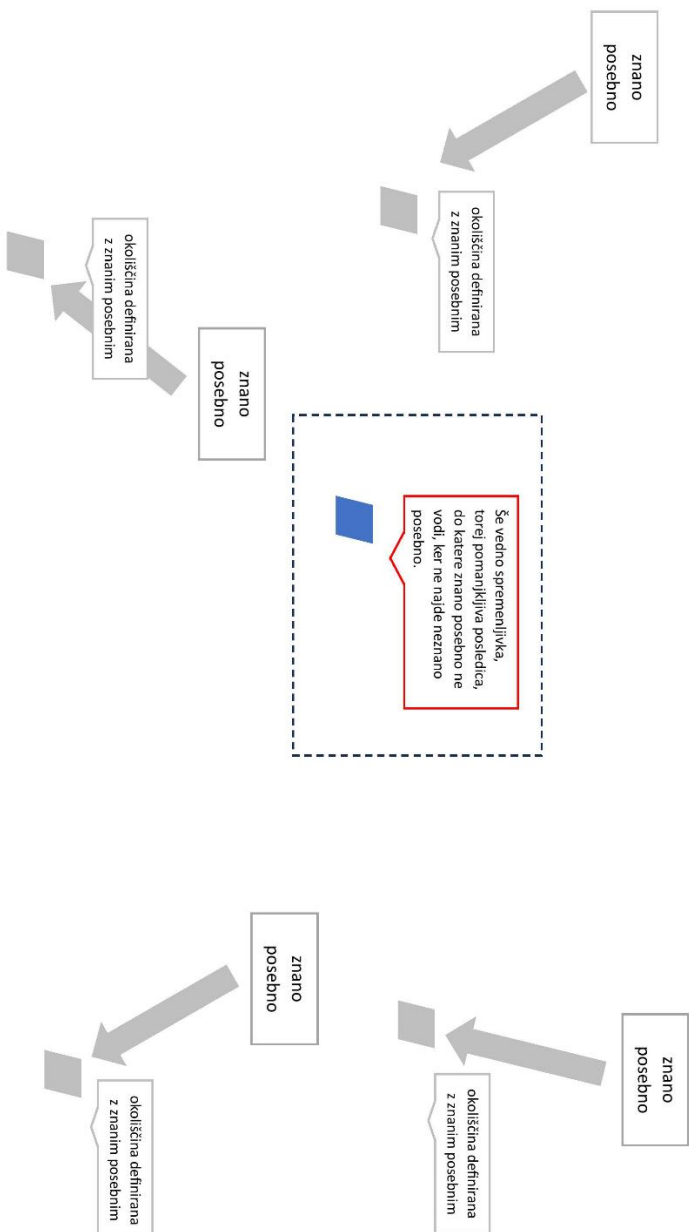
Vse je odvisno od sposobnosti najdenja pravilne prvine. In šele takrat lahko najdemo obstoječe posebno. Lahko pa prvina ne vodi do neznanega. V tem primeru ne moremo oblikovati

vzročno posledično verigo v » posebno « neznano. Slednja nam ostane prikrita in ne postane znano.

Neznano » posebno « (NP) je tista prikrita okoliščina življenja, katera vpliva, torej povzroča posledice, vendar pa nam ostaja prikrita. Lahko gre za skrito okoliščino. Lahko je okoliščina vidna vsem na očem. V nobenem primeru pa ne govorimo o duševnem stanju. Okoliščina realno udejanja svoj objektivni odtis in povzroča posledice v realnem življenju.

(prikaz 6)

matrica – znano posebno

(4) NEZNANO » POSEBNO «

Šele neznano » posebno « potrdi naše spoznanje, da lahko do alfa točke spoznanja pridemo tako iz posebnih, kot iz splošnih značilnosti.

Naslednji (3) korak gradi iz zaključka (3), da je potrebno izhajati iz posebnih znanih in splošnih značilnosti. Korak (3) lahko pojasnimo na način, da zberemo okoliščine, katere so nam znane in posebne. Zopet lahko vidimo podobnost z abduktivnim načinom razmišljanja. Vseeno pa je razlika v operiranju z znanim in neznanim. Tako je razlika v spekulativnosti postavljanja vzročne zveze.

Primer abdukcije¹:

Ta fižol je bel.

V tej vreči je bel fižol.

Ta fižol je verjetno v tej vreči.

¹ Povzeto po: Arthur Kaufmann, Das Verfahren der Rechtsgewinnung, Eine rationale Analyse, München, Beck, 1999, str. 52.

Naše sklepanje pa gradi na slednjem primeru, kateri je prilagojen prej predstavljeni abdukciji:

Ta fižol je črn.

V tej vreči je bel fižol.

Črni fižol je lahko v tej vreči.

Razlika je v neznanem » posebnem «.

Tudi v vreči z belim fižolom se lahko znajde črni fižol, ker je tja padel po naključju ali namerno. Slednje kot » posebno « neznano. Obstoj črnega in belega fižola ter vreče pa kot splošno.

Slednji primer pa vseeno izhaja iz predpostavke, da vemo za črn fižol in vrečo belega fižola. Seveda nas zanima še bolj spekulativni način razmišljanja. Ko se dejansko razmišljanje začne *in medias*. Ko potrebujemo **posebno kognicijo iskanja resnice**.

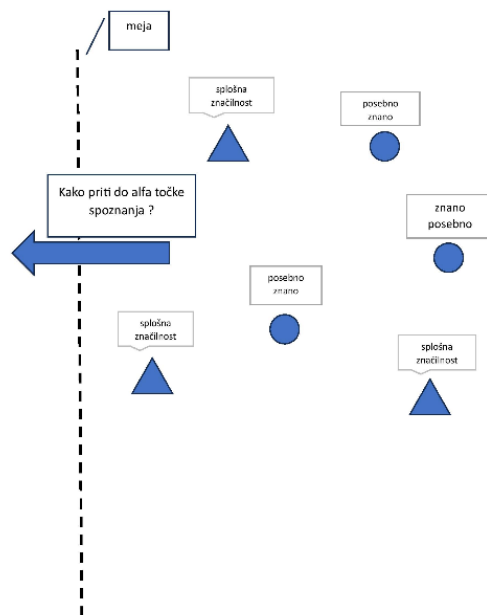
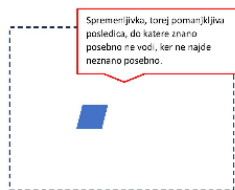
Korak (3) gradi na neznanem » posebnem «. Slednje naj preseže mejo, da pridemo do točke alfa spoznanja, kar pomeni, da spoznamo neznano » posebno «. Seveda pa je neznano » posebno « le del spremenljivke, kateri rečemo posledica.

Slednje namreč ne vemo. Šele ko spremenimo spremenljivko v konstantno, lahko govorimo o vedenju za posledico. In ne le to: imamo potrjeno celotno vzročno posledično verigo. Namreč iskanje neznanega nam razkrije celotno verigo dokazov. Posebno vprašanje je sedaj potrebno nameniti **splošno znanemu, ker nas slednje povezuje z abduktivnim načinom razmišljanja, katero pa kot rečeno, ne ponuja rešitve. Kako sedaj priti do posledice, je del nadaljnega razmišljanja.**

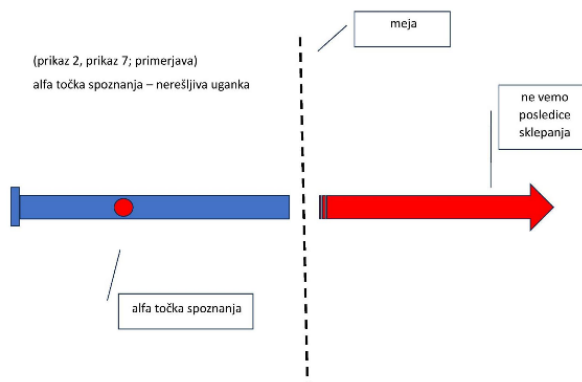
Koraki:	Zaključki:
zadnji korak (začetek in konec)	prvi zaključek
	drugi zaključek
	tretji zaključek
tretji korak	
prvi korak	
drugi korak	
	
zadnji korak (začetek in konec)	zadnji zaključek

(prikaz 7)

matrica – neznano posebno

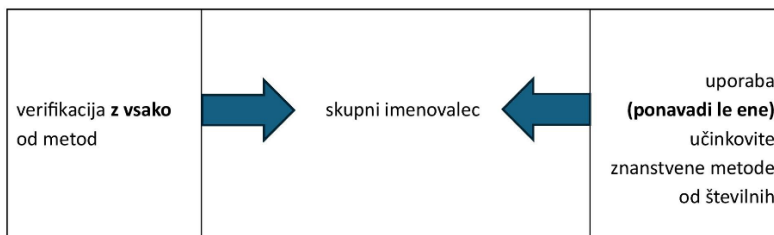
(prikaz 2, prikaz 7; primerjava)
alfa točka spoznanja – nerešljiva uganka

(5) SPLOŠNO O METODAH

Pri reševanju slednje težave je seveda potrebno poseči po metodiki dela, katera je znanstvena. Seveda je preverljivost slednje metodike, tista, katera na koncu povzroči skupni imenovalec. Neglede na vrsto metode, mora biti rezultat na koncu vedno potrjen. Rezultat mora biti potrjen z vsako od znanstvenih metod. Le pot do rezultata je v tem primeru različna. Verifikacija pa ne sme nuditi težave. Slednje ponazarjamo v **Prikazu 8**.

(prikaz 8)

(5.1.) RAZLIČNE METODE

Tako lahko posežemo po različnih metodah. Lahko uporabimo **metodo komparacije**. Slednje temelji na primerjavi podobnosti ali različnostih. Objekt opazovanja je določen v naprej. Po opravljeni primerjavi, lahko podamo zaključek, ali je podana podobnost ali ne. Kot podobna metoda se lahko uporabi **vzporednost**. Pri tem načinu razmišljanja uporabimo ista vodila vzporednost. Glavna tehnika ni primerjava zatečenega stanja. Temveč se primerja nastanek stanja. Torej značilnostih, beri vodil, katera vodijo do končnega stanja. Slednje seveda še ni manifestirano v celoti, zato lahko sledi anticipacija. Seveda je potrebna končna verifikacija, da se zadosti znanstvenosti metode. Lahko uporabimo tudi **metodo preslikave**. V tem primeru se odločimo, da bomo poskušali določen obstoječi dogodek, s končno posledico, preslikati na druge dejanske okoliščine, s tem, da ne začnemo na začetku (kot pri komparaciji), tako tudi ne bomo začeli po stebru vodil (kot pri metodi vzporednosti), temveč bomo začeli kjer koli. Tako lahko začnemo s preslikavo na začetku in iščemo implikacijo preslikavo v sedanjosti, preteklosti ali prihodnosti. Razlika nasproti prejšnjim metodam je v tem, da ne primerjamo ali vzporedno gradimo, temveč anticipiramo naprej in nazaj,

preko preslikave vzročno posledične verige. Preslikava pa ravno zato, ker lahko sledi zrcalno. Slednje pomeni, da se preslikava manifestira v drugačni, pa vendarle podobni strukturi npr. zrcalni. Izpostaviti je tudi **metodo funkcije**, katera izhaja iz matematičnega zapisa vrednosti in ob dodajanju okoliščin, sledi preverljiva posledica. Popolna prevedbe iz matematične sfere seveda ni možna v njeni popolnosti, saj se ne merijo merljive količine. Je pa konus, ki ga zasleduje v tem, da sledi preverljiva posledica, katera se torej da napovedati in seveda po isti metodi tudi preveriti za nazaj.

Najbolj spekulativna metoda pa bi bila **metoda z neenačbami**.

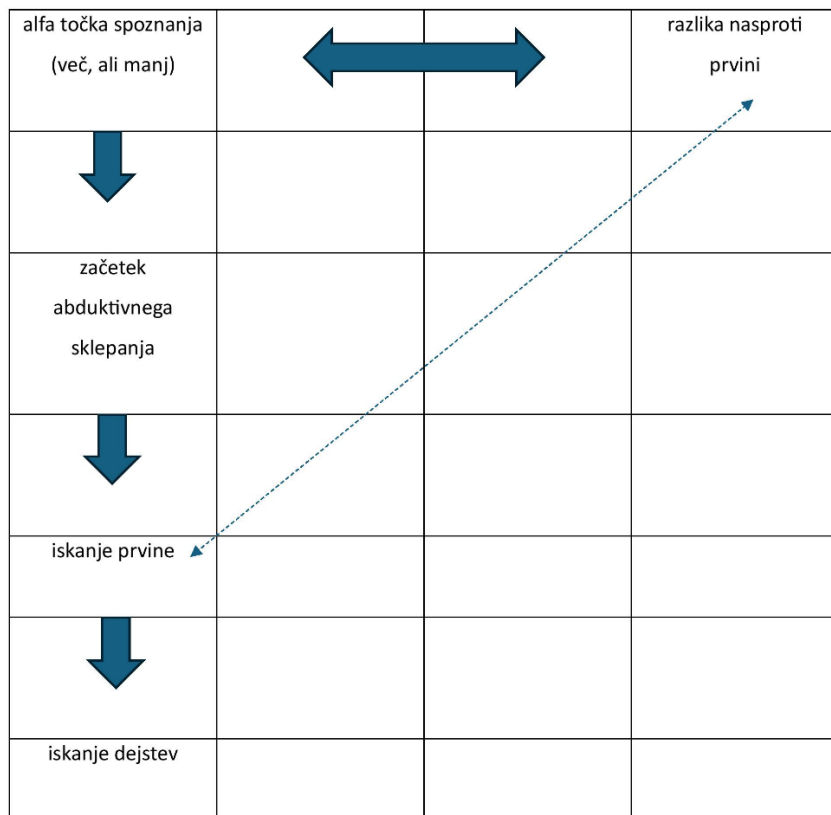
(5.2.) METODA Z NEENAČBAMI

Pri metodi z neenačbami operiramo s spremenljivkami na vsako od strani neenačbe. Tako je lahko sistem spremenljivk enojen, se pa lahko tudi razširi na več neznank. Vendarle pa je potrebno pri nematematičnih spremenljivkah uporabiti vsebinsko opisne pojme. Označba neenačaja večje ali manjše, pa pridobi predznak več ali manj. Vse z namenom, da pridemo do alfa točke spoznanja. Neenačba nikakor ne more imeti (samo) rezultat enačaja. Lahko pa je neenačba nerešljiva (torej neenak neenačaj).

Če je prvina jasna in določena, potem alfa točka spoznanja pomeni šele začetek abduktivnega sklepanja.

Postopek predstavljamo s **Prikazom 9**.

(prikaz 9)

(6) PPRIMERJAVA Z MATEMATIČNIMI NEENAČBAMI

Najprej se bomo dotaknili matematične neenačbe z eno spremenljivko.

(ena spremenljivka)

$3X + 4$	$<$	$5X - 6$
posredna posledica (X)	manj	posredna posledica (X)

Lahko ugotovimo, da nas razprava o samo eni spremenljivki pripelje do spoznanja, ko konkurira le posredna posledica med sabo. Slednje slabi iskanje rešitve, saj je verifikacija omejena le na podobne (večja ali manjše) posredne posledice (glede na izkustvo ali analitično). Tako se lahko primerja izkustvena posredna posledica, katera pa mora skozi popolni test

verifikacije. Lahko pa se poslužimo že zbranih posrednih posledic, pri čemer je verifikacija že opravljena, saj gre za preverjen seznam potrjenih vzročno posledičnih verig.

Sedaj se bomo opredelili do matematične neenačbe z dvema spremenljivkama.

(dve spremenljivki)

Y	$\geq$	X^2-2
neposredna posledica (X)	več ali enako	posredna posledica (X)

Šele dve spremenljivki omogočata hkratno primerjavo med neposredno in posredno posledico. Slednje nam omogoča širšo razpravo o razmerju med neposredno posledico, katera je vidna in ni neznana in posredno posledico, katera pa je za zdaj še neznana. Rešitev se seveda ne more pojmovati matematično, kot polje, katero seka graf. Rešitev s pojmuje vrednostno besedno. Zato je seveda potrebna končna verifikacija,

neposredne vzročno posledične verige, kar v bistvu predstavlja polje rešitve.

(6.2.) ALGORITEM NEENAČBE

Algoritem neenačbe bi tako lahko bi naslednji. Če ni podane rešitve, sledi vrnitev nazaj na začetek.

Slednje vidimo shematsko v **Prikazu 10.**

(prikaz 10)

		neenačba		
		več spremenljivk		
		več, manj ali nič (neenak neenačaj)		
		alfa točka spoznanja (več ali manj)	nič (neenak neenačaj)	
		iščemo prvino (jasna in določena)	ni jasna in ni določena	
	ni potrjen sklep	abdukcija		
	ni potrjena vzročno posledična veriga	odločilno dejstvo		
		EPV ₁₋₃		

(7) ARGUMENTACIJA POTI IZ (NE)ZNANEGA V (NE)ZNANO

Do razlogovanja bomo pristopili z realitetnim učinkom. Slednje je jasno postaviti na način, da je potrebno ločevati resničnost, katera je edina, od izmišljenega sveta (katerega realno ni).

realiteta	vs.	izmišljen svet
(edini)		(ga realno ni)

Nadalje bomo razlikovali med posledico in vzrokom.

posledica	vs.	vzrok za posledico
(tumor)		(vzrok za tumor)

Pri iskanju neznanega torej ne bomo izhajali iz domišljije. Slednje lahko predstavlja osnovo za mezokognicijo.² Izhajamo torej iz realitete. Pri tem ločimo med opisom dogodka in dokazovanje dogodkov (slednje kot 1 korak). Ko je opis dogodka dokazan, potem lahko govorimo o realiteti.

1 (prvi) korak

	realiteta	
opis dogodkov (fantazija ali spomin)		dokazovanje dogodkov
	ko je dokazano, ne gre za fantazijo	

² O ovrženju mezokognicije več v: Esej, Ovrženje mezkogonicije, Primož Obal, 2025, na spletu. O mezotransu več v: Esej, Utopija, Primož Obal, 2025, na spletu.

Pri realiteti seveda uporabimo jasna pravila. Tako glasi **prvo pravilo**: Ker je neznano, ne gre za jasno določen dogodek. Slednje velja kot **pridržek** pri opisu dogodka.

Da bi poskušali razmejiti neznano uporabimo **drugo pravilo**: Lahko gre za enkratni dogodek, kateri je lahko trajal dolgo. Pomembna je **relativnost** drugega pravila, katero le dopušča in ne potrjuje.

Tako pridržek kot relativnost potrjujeta, da ni mogoče sklepati z uporabo klasičnih metod. Slednje namreč nimajo sposobnosti potrditi neznano.

Zato sledi **tretje pravilo**: Nič se ni zgodilo. Slednje kot nadaljnja **relativnost**. Lahko tudi v obliki: Ni bilo dogodka. Kot **pridržek** pri opisu dogodka.

Če se ni zgodilo in ni bilo dogodka, seveda posledica ni vidna neposredno (**četrto pravilo**).

Kaj pa če je vidna posredna posledica (**peto pravilo**). V tem primeru prestopimo v dokazovanje dogodka.

Shematsko bi 1 korak predstavili s sledečim algoritmom.

1 korak (iz opisa dogodka v dokazovanje dogodka)

Prvo pravilo

Ker je neznano, ne gre za jasno določen dogodek.

Drugo pravilo

Lahko gre za enkratni dogodek, kateri je lahko trajal dolgo.

Tretje pravilo

Nič se ni zgodilo. Lahko tudi v obliki: Ni bilo dogodka.

Četrto pravilo

Če se ni zgodilo in ni bilo dogodka, seveda posledica ni vidna.

Peto pravilo

Kaj pa če je vidna posredna posledica.

Sedaj smo dognali, da lahko operiramo s pojmom posredna posledica. Slednje nam lahko pomaga pri postavljanju neenačbe. Kar je **2 korak** - ugotavljanje posredne posledice.

2 (drugi) korak

No pa postavimo posredne posledice:	npr. nenapredovanje v službi;
	npr. zdravstvene težave (ko iščemo vzrok in ne posledico);
	npr. večanje dolga;
	npr. večanje neugleda;
	npr. zmanjšanje prodaje;
	npr. upad strank;
	npr. aneksiranje pogodb.

Izhajamo iz prepričanja, da za slednjimi posledicami ne sledi neposredno ravnanje oškodovanca. Zato posledice označujemo za posredne.		
Lahko pa je bilo ravnanje oškodovanca neposredno na začetku.		notranja inkoherenca (ne gre za neznan dogodek)

Lahko zastopamo stališče, da 2 korak vsebuje vsaj tri pravila.

Po vrsti **šesto pravilo** bi tako sledilo postavljanju matematične neenačbe, kjer bi iskali razmerje več, manj ali pa nič. Torej, ko bi šlo za neenačbo s spremenljivkama neposredne in posredne posledice. Posredno posledice smo že postavili. Kot

neposredne posledice pa lahko vzamemo iz izkustvenega ali analiziranega izbora, kot že opisano.

Sedaj postavimo vzgled neenačbe:

posredna posledica	$< > \neq$	posredna posledica
	manjša, večja, neenaka	

posredna posledica	$< > \neq$	neposredna posledica
	manjša, večja, neenaka	

Kot rečeno, se usmerimo v iskanje vzroka posledice. Ko dosežemo kategorijo več ali manj, lahko začnemo s postopkom

abduktivnega sklepanja o vzroku posledice. Slednje je bilo predstavljeno v algoritmu o neenačbi. Gre za **sedmo pravilo**.

Kot zadnje pravilo pa sledi iskanje odločilne okoliščine (EPV_{1-3}), kot zadnje **osmo pravilo**.

Shematsko bi 2 korak predstavili s sledečim algoritmom.

2 korak (ugotavljanje posredne posledice)

Šesto pravilo

Postavljanje neenačbe med posrednimi posledicami ali med posrednimi in neposrednimi posledicami, z namenom iskanja rešitve: več, manj ali neenakosti.

Sedmo pravilo

Iščemo vzrok posredne posledice, preko abduktivnega sklepanja.

Osmo pravilo

Iščemo odločilno okoliščino (EPV₁₋₃)

Po kritični obravnavi pa lahko podamo ugovor, da pri slednji obravnavi z dvema korakoma in osmimi pravili, nismo predstavili načina, ko izhajamo iz neznanega. Vsa pravila tako odsevajo način ukrepanja, ko razpolagamo z znano posledico, pa naj si bo posredna ali neposredna. Neenačba tako ne vključuje izključno neznano, temveč tudi znano, kar pomeni, da gre za obliko abduktivnega sklepanja. Slednje bomo utemeljili z razpravo o posredni posledici. Da bi lahko izhajali iz neznanega, moramo neznano tudi definirati, kar sledi v

naslednjih poglavjih.

(7.2.) KAJ JE TO POSREDNA POSLEDICA

Obrazložitve se bom lotilo na način postavitve neenačbe.

zmanjšana prodaja	vs.	manjši dobiček zmanjšani prihodki povečanje zaloge
posredna posledica	$> < \neq$	neposredna posledica
	več, manj, ali neenako	

Ugotovimo, da je lahko neposredna posledica zmanjšane prodaje, zmanjšanje prihodkov, povečanje zalog in zmanjšanje dobička. Slednje razmerje pa nam ne odgovori na vprašanje o vzroku. Zato je potrebno neenačbo dopolniti z vzroki. Slednje

pomeni določanje elementov posredne posledice, katere ločujemo med vzroke in posledice.

Dopolnitev neenačbe z vzroki:

zmanjšana prodaja	vs.	prodaja brez računa upad strank tatvina	+	manjši dobiček zmanjšani prihodki povečanje zaloge
posredna posledica	$> < \neq$	vzrok	+	neposredna posledica
	več, manj, ali neenako			

Tudi če neenačbo dopolnimo z vzroki, pa govorimo o znanih okoliščinah, saj ne izhajamo iz neznanega. Slednje pomeni, da je predpostavka posredne posledice znana: to je zmanjšanje prodaje. **Predstavili smo abduktivno sklepanje.**

(7.3.) NEZNANO

Najboljša definicija neznanega je to, kar ni znano. Tako izhajamo iz znanega dokazanega in lahko zaključimo, da je vse ostalo neznano. Za potrebe slednjega sestavka pa želimo neznano definirati na način, brez objektivne in subjektivne povezave, z objektom opazovanja.

Slednje nas pelje v smeri definicije, da je neznano tisto, do česar ne vodi nobena objektivna ali subjektivna povezava z objektom opazovanja.

Poskus izvršitve definicije, na način njenega verificiranja, lahko poteka **na način časovnosti**. Slednje izhaja iz časovne pozicije, iz katere izhaja neznano: iz preteklosti, v prihodnosti ali sedanjosti. Slednje ne pomeni iskanje izhodiščne točke, saj

slednje glede na neznano, ni možno. Gre za postavljanje hipotetičnih zaključkov. Katere v nadaljevanju verificiramo. Seveda s predpostavko, da gre za čisti hipotetični zaključek, brez objektivne in subjektivne navezanosti.

Hipotetični zaključki:

v preteklosti		postal sem nenadoma bolan, zaradi preteklih dogodkov
v prihodnosti		postal bom bolan
v sedanjosti		nisem bolan

Izmed vseh hipotetičnih zaključkov izberemo tistega, kateri odseva sedanjost, kar pomeni da nisem bolan. Slednje bomo vzeli za tisti zaključek, kateri ne gradi na domišljiji in je tudi dokazljiv, saj ne razpolagamo z vedenjem o bolezni iz preteklosti ali prihodnosti. **Izhajamo iz realitete, ko nismo bolni, kar pomeni da je hipotetični zaključek dokazljiv. Seveda je lahko ovržen z drugimi dokazi ... kar je namen iskanja neznanega.**

Korak 1

Izhajamo iz sedanjosti.

Nisem bolan.

Realiteta.

Korak 2

Iščemo posledico.

Zakaj nisem bolan ?

Verificiramo realiteto.

Korak 3

Dokaz realitete.

Vse sem delal dobro.

Dokazujemo, kaj smo delali.

Kaj sem delal ?

Izhajamo iz sedanjosti in jo preverjamo. Iščemo vzroke.

Korak 4

Zakaj nisem bolan ?

Nadaljnja verifikacija z antitezo.

S slednjo antitezo pa začnemo raziskovati neznano, katero ni povezano z objektivno in subjektivno navezovalno okoliščino. Gre za splošne deduktivne pojem, kateri bodo začeli razpadati na posamezne.

Lahko podamo zaključek, da s pomočjo antiteze in

deduktivnim razmišljanjem, začnemo sklepati na posamezno.

In ravno posamezno, je tisto neznano, kar iščemo.

Korak 5

Postavimo tezo.

Korak 6

Tezo verificiramo z metodami, tehnikami in miselnimi procesi.

Korak 7

Pridemo do alfa točke spoznanja.

Govorimo o ideji antiteze.

(7.3.1.) IDEJA ANTITEZE NA KONKRETNEM PRIMERU

Pa poskusimo uporabiti idejo antiteze na testu sedanjosti, da družba izkazuje dobiček. Gre za realiteto, katera izhaja iz finančnih poročil. Hipotetični zaključek, je dokazljiv, s finančnimi poročili.

Korak 1

Izhajamo iz sedanjosti.

Finančna poročila izkazujejo poslovni dobiček.

Realiteta.

Korak 2

Iščemo posledico.

Zakaj finančna poročila ne izkazujejo poslovne izgube ?

Verificiramo realiteto.

Korak 3

Dokaz realitete.

Finančna poročila so pravilno sestavljena.

Dokazujemo, kako so se sestavljala

Kaj smo delali ?

Izhajamo iz sedanjosti in jo preverjamo. Iščemo vzroke.

Korak 4

Zakaj finančna poročila ne izkazujejo poslovne izgube ?

Nadaljnja verifikacija z antitezo.

S slednjo antitezo pa začnemo raziskovati neznano, katero ni povezano z objektivno in subjektivno navezovalno okoliščino. Gre za splošne deduktivne pojem, kateri bodo začeli razpadati na posamezne.

Lahko podamo zaključek, da s pomočjo antiteze in deduktivnim razmišljanjem, začnemo sklepati na posamezno.

In ravno posamezno, je tisto neznano, kar iščemo.

Korak 5

Postavimo tezo.

Korak 6

Tezo verificiramo z metodami, tehnikami in miselnimi procesi.

Korak 7

Pridemo do alfa točke spoznanja.

(8) KAKO SKLEPATI IZ NEZNANEGA

S slednjim esejem smo podali razpravo o tem, kaj pomeni neznano. Pri tem smo miselno pot začeli iz domnevno neznanega in pri tem ugotovili, da gre vseeno za znane okoliščine. Slednje spoznanje nas je pripravilo do nadaljnjega raziskovanja, da neznano podrobneje opredelimo.

Samo zavedanje o neznanem nam ponuja kontradiktorno (protislovno po SSKJ) razmišljanje, ko razpravljamo o tem vprašanju, kot da nam je znano.

Ravno slednja paradoksalnost (nesmiselnost po SSKJ) otežuje čistost miselnega toka, kateri se bori z vdorom znanih okoliščin življenja.

Da lahko začnemo razpravljati o neznanem, potem moramo znano v celoti zanikati. V tem je celotna ideja antiteze³. Slednje naj rodi miselni tok iz zanikanja znanega.

³ Ideja antiteze se pojavlja od filozofije do umetnosti. Tako obstaja več aplikativnih načinov uporabe antiteze. Slednji esej ponuja idejo antiteze kot pot iz neznanega v neznano.

V kolikor bi miselni tok gradili iz dvoma v znano, potem bi izhajali iz predpostavke verifikacije znanega. Mi pa ne želimo izhajati iz pravilnosti/nepravilnosti znanega. Temveč želimo izhajati iz nasprotnega, ko zanikamo znano.

V tem postavitev vprašalnice ni izkaz dvoma, temveč zgolj usmeritev v iskanje neznanega. Zakaj ? naj ponudi nova spoznanja in ne verifikacijo znanega.

Tako postavljamo novo tezo, neodvisno od znanega.

Z esejem smo nakazili tudi verifikacijo antiteze (torej nove teze). Pri tem smo se sklicevali na metode, tehnike in miselne procese. Slednje je seveda splošno sklicevanje. Ponudba instrumentarija zahteva nadaljno razpravo.

Kot končni cilj ponujamo alfa točko spoznanja. Šele takrat, ko bomo z uporabo instrumentarija potrdili antitezo (torej novo tezo), šele takrat bomo lahko idejo antiteze tudi dokončno preverili. Opisano s slednjimi besedami se ponuja zaključek, da je pot iz neznanega rešljiva. Vendar pa je slednje potrebno potrditi.....

(9) KONČNO GLEDE HIPOTEZ ESEJA

Lahko potrdimo tezo, da domišljija nima mesta v realnem svetu. Da je slednjemu tako, smo podali razpravo v eseju o mezokogniciji (Esej Ovrženje mezokognicije) in eseju o mezotransu (Esej Utopija).

Če sklepamo o posledici iz domišljije in jo lahko potrdimo z drugo vzročno posledično verigo, potem se domišljija potrdi v realnosti. Potem postane posledica tisto objektivno dejstvo, katero obstaja in jo lahko tudi potrdimo z veljavno vzročno posledično verigo.

Primeri slednjega razmišljanja niso uveljavljeni, saj so le redko veljavno potrjeni. Gre za izjemo razmišljanja in ne pravilo.

Teza, da posledica obstoji tudi, če za njo ne vemo, izhaja iz istega korena objektivnosti. Cepljenje subjektivne zaznave in objektivne realnosti, se lahko torej še poglobi.

Tokrat ne izhajamo iz domišljije, temveč iz neznanega. In če je posledica objektivno dejstvo, je samo stvar razmišljanja, da jo tudi najdemo.

(10) ZAKLJUČEK

Ideja antiteze se lahko uporabi tudi pri iskanju poti iz neznanega.

V slednjem eseju smo opozorili na težave pri dojetju neznanega in ponudili matrico miselnih postopkov sklepanja o posledici.

Posledica za katero ne vemo, mora biti neznana. Zato uporaba klasičnih miselnih metod ne ponuja zadovoljive rezultate. Vedno ko poskusimo razpravljati o posledici, pri klasičnim metodah naletimo na znane življenjske okoliščine, katere ponujajo (zgolj) abduktivne zaključke.

S postavljanjem hipotez o znanih življenjskih okoliščinah, ne moremo spoznati neznano.

Ideja zanikanja znanega, nas zato lahko približa k neznanemu.